

Miha Marek

Č a s r a z c v e t a

9 smrti za tri igralce

O podgani, ki umre devetkrat: giljotinirana; utopljena; elektrizirana; zastrupljena; zadušena; požrta; prilepljena; okužena; pohojena. Portret je narejen po naravi, prikazane smrti so zato enako naravne kot njihovo dialektično nasprotje.

Skrajni čas, da mi švist udarec žice zlomi veš kaj. No, pa smo na mrtvi točki skupnega življenja. Kako da sem ravno jaz dobil častno vlogo, s špalirjem in kravato naokrog. Saj nimam nič proti, je zelo higienično. Sam ne bi znal tako gladko. Brez strokovne pomoči bi bil ja nula. Nula osem nula, halo sanitarna, ostalo znam na pamet. Javno to povem, da bo imel še kdo kaj od tega. Homo homini. Pardon. Bom raje tiho. Ali naj zacvilim, samo enkrat. Ali naj komu zamašim usta, ali mu populim brčice eno po eno. Ali naj jih pogrizem na najljubših mestih, najbližje veš komu. Saj smo kolegi, zakaj ne bi vsak užival po svojih zmožnostih in potrebah. Vse štiri od sebe, ostalo ti pride samo. Prazna mi glavica, brez dna lobanjica. Kaj bi jaz in mi brez parlamentarca in njegovih preambul in vmesnih členov. Deklaracija o pravicah golazni, prosim, citiraj korektno in bo ljudstvo razumelo. Eno leto, povprečno, tri kot ljubljencek. Dvajset dek prosim, koščic malo tu malo tam. Ali ti je koža prav. Dva deci, brez tega ne bo šlo. Srček, bij! Bij! Bij! Lep in pokončen kot veš kdo, pa tudi če kakšen ud manjka. Sem ga izgubil v bitki. Imam izkušnje, veš. Ne vsiljuj mi atributov proti moji volji. Ne dotikaj se moje malenkosti. Razen če te izrecno prosim, in še takrat raje dvakrat premisli. Fej, imam vseeno še svoje osebne pravice. Brezpogojne in neodtujljive in nepotujčene in sploh univerzalne. Kdo si mi upa odtujiti s skotitvijo garantirane člene in podčlene. Nihče, pravi srce, kar brez strahu in veselo v svet novim idejam naproti. Papirje imate, so malo ogrizeni, ampak sprejemljivi, s packo veš česa za žig. Samo še glavo noter, pa sem pravno močen. Če ne more miška k sirčku,

pride sirček k miški, garantirano. Kdo je torej prišel poslušat nalašč moj recital. Kdo je tu iz preprostega ljudstva, prva liga. Kdo je mali človek. Kako naj zapojem pesem o našem boju, v kateri frekvenci bo bolj čista resnica. Od smrčka do končka repka, vse bo res. Častna parmezanska. Berajt. Pozor. Konec veselja.

OK

Ekcehomo, te bom potunkal, célo malo morje nas je. Ravno prav velika žrtev, puhec mi že poganja. Fiju, sem že, priznam, malo zašvical, da ne bom dobil svoje porcije solidarnosti. Eno za mamico. Eno za atija. Eno za strička. Pa ti splava kariera, še preden jo sploh povohaš. Boš moral še žgancev pojest, brez skrbi. Še par sto let, pa bo, garantirano, če te vmes dada ne prime. Še pomnite, o bratci. Lepo je, res lepo, v punčkinem trebuhu, sociala te zlepa ne izvoha. Lepe perspektive, spoznaš stvari od znotraj. Ampak ali kaj čutiš? Čutim nekje notri, kjer sam ne vem. Kako se temu reče? Samo enkrat se živi. Slab znak je to. Zdaj ko sem lepo topel, se pa ona hladi. In roka, ki me zgrabi, ni moja. Ali je kaj trden most. Kdo bo zdaj cvilil z nami. Tudi na likvidacijo se navadiš, z malo dobre volje. Kot bitje, ustvarjeno za vodni element. Kdo izmed sinov človeka pa nima rad blata. Memento kvia intra feces, kdo še to razume. Nič ne vidiš, samo lezeš, če se ti ljubi. Zmerom s tokom, lepo prosim, smer prihodnost. Plavati je lepo, nasesti pa še lepše. Hepi end. Čas pa mislim, da teče v mojo korist. Četrtletje gor ali dol. Glu glu glu. Doktor, ali je še upanje zame? Upam, verjamem, vem, da nisem izgubil svoje občemenjalne vrednosti. Lepo prosim. Ali je to pravica? Kdaj sem bil nazadnje spodobno nategnjen? V cukrarni, recimo, junak moderne. V osemdesetih bankrot adolescence. Od devetdesetih, ljubi, se še sam s sabo več ne igram. Bajje. Ok, torej bp. Rad sem spet nekomu všeč, potem ko sem se dolgo vsem gnusil. Pelji

me prosim še enkrat scat, vse bom verjel, in še neskončnokrat. Je še mlad, se bo že naučil. Naprej, naprej, po črni reki, v Črno morje, oj. Gertruda, ne joči za menoj. Kako pa bi Gerti lahko. Ko pa nima očk v duplinah. Njam, njam, jetrca, njen žolč ti pa, kh, usta skup potegne. Rad jo imam, priznam. Naj zgnije v miru. Ditto vodovodar & co., njihovi napihnjeni trebuhu, njihovi poščipani frisi. Na pravem kraju ob pravem času lahko vsak lolek potegne ta kratko.

OK

Samo eksperiment, to rad slišim. Z vseh strani enoglasno. Trepljajo me prijateljsko v lateksu, povsod, kjer dosežejo. Dobrikajo se mi kot poznavalci. Verjamem v moč argumenta, zakaj sem pa hodil v šolo. Dobra volja, potrpljenje in predvsem ustrežljivost, naj živi dodana vrednost. Kdo bi od moje malenkosti pričakoval takšno kooperativnost? Moj prispevek k stroki je stoo odstotno prostovoljski, brez madeža interesa. Kot se spodobi za akademsko sfero. Verjamem v princip najmanjšega upora, zakaj sem se pa učil naravo in družbo. Vsak polnopomenski osebek ima pravico do užitka in do neprezgodnje smrti, ceteris paribus. Torej subjekt, skoncentrirajte se. Bazični parametri so pred vami. Ja Watson, ja Thorndike, ja Tolman. Vstopam v tempelj znanja. Kdo sem? Kam grem? Kaj vem? Vidim kletko, vidim rešetke. Vidim kocko in apnasto steno na vsaki od štirih strani neba. Vidim črno škatlico, z vseh strani odprto. Vidim nekaj velikega pod belim stropom. V beli halji, belih rok, belih ust, belega jezika, belih lic, rdečih beločnic, belih las. To nisi ti, papa. Ti mi nič nočeš. Ti si moja republika duhov. Višinska razlika je res silna, se zavedate. Lepa observacija, dragi kolega. Lepo ste to opazili, zapišite prosim to, kolega. Oprostite, cenjeni kolega, oprostite. Tu se najini mnenji žal razhajata, pa brez zamere. Striktno profesionalno. Recite prosim čiz. Tale bo za

revizijski album. Gospod profesor Skinner, razumete trpljenje? Boste poskrbeli zame in za moje somišljenike? Zaupamo vam. Vi znate gladko peljati pedagoški proces. Vi se ne bojite rezultatov. Znete se omejiti na bistvo predmeta. Intimne potrebe so pri vas zares intimne. Ali kdo, mislim, rabi več kot dva pedala, za svoje intimne potrebe. Po želji, po želji. Odvisno, ste desničar, kot večina, ali ono drugo. Potem prosim z druge strani. Prosim čelado. Klik, klik. Svobodna izbira je enostavna reč. Učimo se ravnati v lastnem interesu. Verjamem v moč alternative. Enojen korenček ali dvojna palica, za ceno ene. Nocoj se bomo veliko naučili, za življenje.

OK

Smrt škodljivcem. Pif! Kaj je danes na meniju, hamham iz domače lekarne. Kdo je za koktajl. Brez vrivanja fantje, vsi pridete na vrsto. Če ne vi, pa vaš tovariš mejd in The Piplz Ripablik of Čajna. Ampak njega ni! Kdo potem izmed nas, ti, ti ali ti? Ali jaz. Blagor mu, ki je dezertiral tako pod roko. Za svobodo bi še sebe prodal, in se mu je splačalo. Razmigal se je, zrasel in se namnožil, kot rusov ga je že. Seli se svobodno, po vseh legalnih kanalih. Podtalje mu je drugi tihi dom, če ne šteješ brbotanja. Če se mu zalušta malo vite aktive, spleza po cevi do veš katere luknje. Čof. Če to ni navaden gnoj. Kje je zdaj moja pravica do užitka. Pljunil mi jo je mimogrede bratsko, podtaknil mi je pa skrb zase. V usta se mi je ves napihnen zbasal in potem grulil, da je on strup zame. In se tresel od veselja. Vse stalne stranke mi je speljal, pod pretvezo, da dela zame. Vse, kar izgleda užitno, bi rad imel zase, vse bi rad zgrizel, malo za šalo, malo za hec. Čudo tehnike, zdaj vsi delajo zanj, spredaj in zadaj. In on mirno prežvekuje izkupičke. Po naročjih se zviija kot bubrek v loju. Sploh več ne vpraša, ali sme prosim noter. Slini se, ščipa, grize mečice in liže dlako, kadar mu vžge. Kako si zna

privoščiti, uživati wellness, ko so taki časi. Saj ne rečem, saj to je zdravo, v mejah normale. O moji mladi dnevi, kakor tiho sonce na podstrešju. Tako se govori! Tako se dela! Kdor dela, naj jé, kar mu dajo. Mikroekonomija, bejbi. Zakaj smo se, kameradi, sploh trudili vsa svoja nerodna leta. Če bi popapali vse, kar smo dobili v slinček, bi do zdaj že razvili odpornost na narodne substance in druge kolektivne strupe. Dvesto let lahke diete, pa smo anemične punčke, za pokopat. Fantek, boš bombonček? Bom, če vam lahko iz roke jem. Kdo jih je naredil? Gracije. Kdo točno? Taliija. Lepo je, ko za vse poskrbi narava. Če ne more sama, ji pa že kdo pomaga. Eno pod jezik, po direktivi, na eks. Zrno na zrno na zrno, če zrno ne crkne. Končni tablo. Jaz jem bromadiolon. Jaz jem klorfacinon. Jaz jem kumatetralil. Jaz grem raje v kot, kjer me nobeden ne bo videl. Zdaj oda radosti. KH. KH. KH.

OK

Kdor si jamo koplje, sam vanjo pade. Vsaka živalca vem, da rada živi, ono drugo pa še rajši. Skvoti v centru so vsi zasedeni, nimam kam. Videk se me edini usmili, ki ima mehko srčece. Kam me torej pošiljajo poštempljanega. V Kavkazijo, raj pod zemljo, kam pa drugam. Na robu je kozmopolitov manj, ampak zato večni mir. Kako bom našel dodeljeno parcelico, imam nos za te stvari. Brez strešice nad glavo bi tenko piskal. No, poskusi zame. Naj povem pesmico za željne poslušalce? Ne, danes srček ne more peti. Danes je črn dan. Sam bom poskrbel zase. Sam si bom skopal prostorček, nobenih tujih prstov nočem vmes. Trda je sestrice zemljica, ampak kako ljubko trda. Zakaj imamo pa prstke, če ne zato, da se poribamo, kar se da. Še malo, pa bom tam. Čutite že avšpicije v trebuhu? Vas že kaj ščemi? To je znak nečesa. Nihče več se ne prikaže. Prijatelji so rekli adijo. Sovražniki so pospravljeni po konzervah. Zrak je neokužen od duha. Luknjica tesna kot veš kaj. Ali končno

vohaš rodno grudo. Sinček, bodi priden sinček. Pomni, da si prst, in jo boš žrl. Redno na Berggasse, zmenjeno doktor. Slečem plašček, zlezem pod kanape in čakam. Dokler piskam, upam. Pri zglavju zeleno rušo, pri znojju kamen. Imaš kuću, vrati stan. Gospod nesmrtni črv se nalašč ozira stran, ali nisva skupaj gor zrasla. In moj stanodajalec na varni razdalji, s pendrekom pod pazduho. Od njega, veste, ne jemljem nobenih uslug. Stari mojstri si znajo privabit publiko, znajo te nategnit trikrat zaporedoma in še enkrat počez za dobro mero. Nič ne dam, če ne dobim česa v zameno. Če bom edini, zakaj bi se ven metal. Lepo doma bom ostal, pod pečjo, in lepo žulil svoj sirček. In se spočil od vsega lepega. Kurja župica, trikrat, za koga. Kdo se boji črnega moža. Sto črnih oblek, sto črnih plaščev, sto črnih dežnikov se drenja nad črno jamo, vsi buljijo v tla kot psi. Lahko noč, gospodje, lahko noč, mili gospodje. Če tu kaj zaudarja, potem to nisem jaz. Kaj je hotel pesnik povedati. Slišiš to. Navček. Še sem živ.

OK

Ljubi me ali sovraži kot samega sebe. Ne rečem, da sem čisto svež. Kdo drug me je že imel pred kom drugim. Ampak samo ena na ena. Mogoče sem malo ponošen, ampak s te strani se komaj vidi. Kaj pravi moj mili obrazek, dobro si ga oglej. Bela pega pravi ne ubijaj. Se greva zdravnike, Jacky Black. Ali si kdaj pošlatal svojo dušo dvojčico. Ali se ti je zataknila med zobmi. Pa me vprašaj, ali sem varanje ali resnica. Ali oko ali krempelj in komu na čast. Ko mačke ni doma, naj pa prosim pes pogine. Oprosti, ali je to zate gostoljubje? Lepo sprejmi tujčka, ko pridem v hišo, da si bom zapomnil, h komu sem prišel. Tule spodaj sem recimo nedotaknjen. Izpostavil bom nekatere pomembne cone. Tukaj recimo grlo, tukaj usta, zlata jama. Tukaj veš kaj, trtica, vrh mojega dostojanstva. Poslušaj zdaj, prosim, nadalje, katere so moje zakonite potrebe. Ti

loviš. Ne, ti loviš. Nisem slepa miš, znam se dobro skriti. Vse kote prevoha, še na peč spleza in koce premeče. Zasedo naredi pri vratih. Skoraj kot profesionalc, takim se potrpljenje splača. To ni igrača, nevarnost zadušitve. Ali se ne upiram dovolj silovito. Ali ne trzam nenadzorovano z glavo. Ali ne oteparam krčevito s tačicami. Ali ne cvilim predirljivo kot nekdo, ki ne zna drugače izraziti, da se ima lepo. Uživaj zdaj, vsi so na tvoji strani. Kaj bo, leva ali desna. Vlečeš ali rineš. Avč. O Billy. Karkoli te prosim, slišiš samo Ja. Samo da je emocija pristna. Vidiš, tudi iz rok v usta se da lepo živeti. Toda za sublimnost ni dovolj nekaj lepih slik. Rabimo glas. V kritičnem trenutku se zato spodobi skromno izraziti svojo hvaležnost. Recimo krik, ki traja, dokler še vem zase. Potem enozložnice, v ritmu mastikacije. Najlepši dan, ki ne mine nikdar. Prosta postrežba za vsakogar, ki me bo ljubil takšnega, kakršen nisem. Votla koščica brez substancialnega mozga, ampak nikoli sit cuzanja. Moj srček na plin bo kar počil, ojoj. Ali me bo jutri sploh še kdo povohal? Kdor se me dotakne, bo nečist do večera. Pa moj kredit, izvolite, da me bo sramota preživela. Mačka miško, miš pšeničko pod goro, pod to goro zeleno.

OK

Zahrbtna metoda je to. Neskladna z internim kodeksom, kolikor vem. Ampak grem rad zmerom znova na led, ko lakota pokliče. Z dobro voljo in veselim napevom na ustih. Kako ne bi bil ponosen na svoj poklic. Čuvam ga kot punčico, kot najžlahtnejši sirček južno od Alp. A, sem vedel, da si eden tistih. Izvohaj ta svoj biserček, če ti je res kaj do njega. Potrebujete pomoč? Strokovno pomoč? Skupaj imamo moč. Skupaj lahko premagamo vse ovire. Vsi za enega, eden zame. A se je drugo dejanje že začelo? Svobodni smo, svobodni. Naprej, naprej! piše pesnik, ki sem ga v šoli čital. Vkup, vsi vkup,

kakor jim je gobček ustvaril. Resnično, povem vam, ni greh biti lačen. Odpri široko, priden fantek. Gratis, socialna časti. Bomo za spremembo za nocoj siti. O krasni stari časi, ko lakote ni bilo. Saj za novo leto boljše bo. Če zafrčkaš svojo šanso, se lahko pod veš čem obrišeš za svoj delež. Ko te stric vpraša, mu odgovoriš. Ja ali ne, enostavno kot vosu, vzemi nase težo eksistence. Se gremo zdaj raje gnilo jajce. Za nateg stoletja se spodobi reči hvala. Kdor ima manjše potrebe, naj ima manjše zadovoljstvo. To mogoče ni naravno? Stroka je zakon, stari. Čemu tehniki v teh ubogih časih. Brez panike, ne bomo jih dobili še tako kmalu zaslužno po gobcu. Kdor stegne jezik pro domo sua, naj si ga pa nekam vtakne. Poskusiti srečo ni sramota, za svobodnjaka. Če si upaš mimo garderoberk. Samo da se sprazni foaje. Misliš, da me bodo slišali spredaj? Carpe diem! Pof, pof, nabašem žepe s kanapeji. Te mama ni naučila, kako se obnaša med ljudmi? Pa smo ga. Klej je klej. Drži? Drži. Premalo dostojanstveno se držim, še one me ne povohajo. Zato zavidam pametnim. Jej, jej, jej. Prost sem ko tiček, ko fantaziram. Preden ga sklatijo z dobro namerjenim šusom.

OK

Pozor, že veš kdo zapuščajo ladjo. Kdo se bo zdaj ukvarjal s solidarnostnimi posli. Kdo bo nabasal lačne in namočil žejne. Domača krvavička je najboljša. Kupujmo domače, se spleča. Če je žilavo, se pa malo potrudi, no. Preveč realnosti? Premalo ugodja? Likvidacija je odgovor! Adijo hrbtenica! Adijo zlata jajca! Adijo zlata žila! Bp za naslednjo sezono. Ali kdo od navzočih verjame v propagando, razen avtorja teh vrstic. Lakota, se strinjate, je naravna stvar. Lakota ne išče pravice ne priložnosti. Lakota hoče takoj. Lakota ne čaka. Srček dela tika taka. Pridi, ljubi, ugrizni v resnico. Predolgo že čakam nate, ti si edini zame. Brez komentarja. Brez znakov življenja, kaj ti bo to. Dovolj bo že, če se nastaviš in

odpreš srce. To ščemenje, kaj je to. Nekaj mi je zaspalo. Prosim za nujno pomoč. To ti je gotovo všeč. Tvoja poteza, ali boš večno čakal na pobudo. Kako se ljubica trudi, da bi se pokazal vrednega. Moj, moj, moj! Kako subliminalno izraža svojo ljubezen. Ljudje, on to pove z dejanji, ne z besedami. Ve za moje šibke točke. O, kar po petrarkistično, brez obzira do res publike. Kakšen imam kaj okus? Ali sem sladek ali grenek. Prosim, povej, da bom srečen. De gustibus non, vidiš, to je diplomacija, ni za preproste ljudi. Hitro se naveliča, ko je enkrat sit kot polna rit kot zadovoljni Kranjec. Love is all you need. Ta nasmešek, veš, me iritira. In kaj imam, prosim, jaz od svoje ustrezljivosti? Kratko veselje, potem se pa živega požri. Lahko za spremembo preidem na množino? Čakajte. Vse potihne in spet se sliši samo mene. Še malo. Še malo se potrudite, republikanci. Samo milijon, ki nas še živi, prihajamo hirat v skupinah za samopomoč. Če bomo odprti in vključujoči, nas zdravstvena blagajna zlepa ne odpiše. Kako srečen je kamen, ki mi raste v trebuhu. Kako lepo trd in težek. Kamen na kamen, gomilica za imune. Zakopljimo to, smrdi že čez morje. Na svidenje, doktor, v naslednjem življenju.

OK

V kletki smo bili skoteni, ampak tukaj smo svobodni. Od ljudstva, po ljudstvu, za ljudstvo, zadnja runda. Pa sem živ in zdrav prišel skozi prvo dejanje. In v kondiciji! Pripravljen na nove izzive. Kako ujeti srečo, jo maček na repu prinese. Raj počasi pridi, boš še prekmalu tu, kljub redni higieni. Ali bo res prišel? Ali že prihaja? Ali je že prišel? Kako vem, da je blizu. Po vzburjenosti, da bi jo z nožem rezal. V zasedi čaka, za zaveso, dokler ne pade. Ko napoči ura, zakoraka pred plebs, v kožice odet. Vi-vat! Vi-vat! Na ukaz kralja Kavdallorja, marš na sever, marš na zahod. Za vsako povelje imam židano voljo. Vsi za pišuko, fiju, fiju!

Strójevi kórak, strumno in veselo. Za obče smotre grem rad na delo. Na konec sveta! Kje se svet konča. Na konici repa. Kdo me bo zamenjal v tej vlogi. Jaz, jaz ali jaz. Ali ste zvesti? Ali ste kdaj nehote zacvilili. Ali ste se vdali in tačice prodali. Brez zvestega ljudstva človek še prdniti ne more. Če mu ne naredimo lojtre, ne bo znal niti na rezervirani stolček splezati. Po naših požrtvovalnih hrbtih, do duha očetnjave v sebi. Brez vsake pravne podlage, ampak zmerom najdeš ampak. Čakam na finale. V hiši mojega papana je veliko bivališč. Varni vekomaj v azbestnih izbicah, zadaj za steno praskajoč. Deset tisoč oči ima, pa mi v srce ne vidi. Deset tisoč ušes, in ne sliši, kako cvilim nemo. Slepí smo prišli in slepi gremo. Tisoč rok razširja velikodušno. Sem vedel! Sem vedel, da ljubezen vse pozdravi. Vsi toplo vabljeni v omarice serafov, brez razlike med tabo in mano. Raznolikost je moj moto. Ali ne gre vse v en kraj? Pod stotnikovo strumno peto pridemo vsi na svoj račun, ni pardona. Grem, da vam pripravim prostor. Adižo pamet in na prihodnje zmage.

DOA